

Манастир у близини Чикага, чува мошти три српска светитеља

У овом манастиру живели су и сахрањени **Краљ Петар Други Карађорђевић** и песник **Јован Дучић**, али и два српска свеца, **Свети Мардарије** и **Свети Николај**, а ту се налазе и мошти трећег, **Светог Севастијана Џексонски**, првог православног свештеника рођеног у Америци

На ободу турбулентног Чикага, у зеленилом окупаном пејсажу мирног градића **Либертивила**, налази се **манастир Свети Сава**, најзначајније, али поред манастира Хиландар и најсветије место српске духовне али и световне историје ван Србије.

У овом манастиру, који је дуго година био највеће упориште Слободне (расколничке) српске православне цркве под руководством владике Дионисија Миливојевића, данас се налазе мошти чак три српска свеца, **Светог Мардарија Ускоковића**, **Светог Николаја Велимировића** и **Светог Севастијана Дабовића (Џексонског)**, првог православног свештеника рођеног у Америци, кога је управо владика Николај прозвао “највећим српским мисионаром модерног времена”.

ПУПИН ПОМОГАО ИЗГРАДЊУ ЦРКВЕ

Историја овог манастира и почиње од првог од три побројана свеца, **Мардарија Ускоковића**, који је уз помоћ верника исељеника 1923. године поставио темеље манастира оваквог какав и данас стоји, окружен са свих страна хумкама четири генерације српских емиграната који су у потрази за бољим животом дошли у Сједињене Америчке Државе. Кључну помоћ у изградњи у доба тадашње велике економске кризе обезбедио је својом донацијом од 30.000 долара наш велики научник и проналазач Михајло Пупин.

-Занимљиво да је Свети Мардарије још са својих 11 лета затражио да га замонаше у Црној Гори, али је тамошњи митрополит то одбио, сматрајући да је исувише млад. То га, међутим, није поколебало, па се запутио у Србију, где је митрополит Димитрије пристао да му да дозволу. Кад ју је добио, пешице је отишао из Београда до манастира Студеница, где је примио монашки постриг, приповеда јеромонах Серафим, игуман манастира Светог Саве у Либертувилу.

Касније је Мардарије постао и први епископ Српске православне цркве у Америци и Канади, пре тога једно време је службовао и као заменик другог свеца, владике Николаја Велимировића.

Манастирска црква, својевремено духовни центар епископије, подигнута је у препознатљивом, **руском Новгород стилу**, што није нимало случајно...

-Занимљиво је рећи да Мардарије у Америку долази у служби Руске цркве, директно из Москве, где се школовао, али непрестано ради на томе да Срби успоставе своју Епископију, у чему су га и Руси подржали. Земљу на којој данас стојимо, на којој су манастир, гробље и владичански конак **купио је сопственим новцем**, кога је дуго скупљао. А приликом изградње цркве је обављао и физичке послове, иако већ озбиљно нарушеног здравља као последица већ поодмакле туберкулозе, истиче игуман Серафим.

МИРИС ТАМЈАНА ИЗ СВЕТАЧКОГ ГРОБА

Он је био један од оних који су имали прилике и уживо да посведоче о светости Мардарија Ускоковића. Наиме, након што је Свети Синод СПЦ у Београду 2015. године канонизовао Ускоковића као свеца, одлучено је да се његови земни остаци, 82 године после упокојења, изваде из скромног, такорећи монашког гроба. А онда се десило нешто што је показало да је одлука Синода била на месту...

-Било је великих компликација приликом отварања његовог гроба, јер је био заливен бетоном. Поклопац је у једном тренутку пао на ковчег, разбивши га. Из гробнице се осетио пријатан мирис, попут тамјана, који је убрзо нестао, али ускоро смо угледали његово тело, које је било сасвим очувано, као и све на њему, кожа, нокти. Његова коса и брада биле су чисте као да су пре тога опране и осушене. Пред нама није био костур ни леш, пред нама су лежале **свете мошти**, онакве о каквима смо слушали приче а које су ретки имали прилике да спознају на овакав начин. Испоставило се да је био сахрањен окренут према западу уместо према истоку, што је била Божја промисао, јер да је било другачије свод би пао на његову главу и поломио је, присећа се игуман манастира Св. Саве.

Данас се мошти Св. Мардарија налазе изложене у манастиркој цркви, десно од олтара, где их верници могу целивати сваке недеље. Прича о светитељу и моштима се у међувремену прочула, па је све више оних који долазе да им се поклоне. Нажалост, међу њима мање је Срба, а више припадника неких других православних народа.

-Долазе Украјинци, Грци, Руси, најтужније је што има нашег света који дође у цркву а да уопште не зна ко се у њој налази. Прођу, запале свећу, понеки упитају па дознају.

А овде леже мошти чак три српска светитеља, што би наш верни народ морао да зна. Мошти четвртог, Св.Петра Цетињског су, на жалост, украдене и однешене пре извесног времена. До дана данашњег покушавам себи да објасним мотиве онога ко је тако нешто учинио, али не успевам, констатује игуман Серафим.

О владици Николају Велимировићу је много тога написано, али мало се зна да је он овај манастир доживљавао као своју другу кућу, па је сходно томе и сахрањен овде. Његови остаци су пре неколико година ипак ексхумирани и пребачени у манастир у његовом родном Лелићу крај Ваљева.

Извор. СрбианТимес